

Nốt Ruồi Son

Contents

Nốt Ruồi Son	1
1. Chương 1: Tiết Tử	1
2. Chương 2: “Yên Chi, Ta Rốt Cuộc Lại Nhìn Thấy Người.”	2
3. Chương 3: Cửu Vĩ Linh Hồ	3
4. Chương 4:	4
5. Chương 5: Vẫn Nên Do Trời Đi Thôi	5
6. Chương 6: “Không Nên Gọi Ta Ca Ca.”	6
7. Chương 7: Đại Kết Cục	7

Nốt Ruồi Son

Giới thiệu

Editor: Tiểu Hồ Nữ Đỗ Minh Trùng - con trai duy nhất của Đỗ Kiệt - Đỗ lão gia, thuở nhỏ thông minh lanh lợi, xem qu

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/not-ruoi-son>

1. Chương 1: Tiết Tử

Đỗ Minh Trùng - con trai duy nhất của Đỗ Kiệt - Đỗ lão gia, thuở nhỏ thông minh lanh lợi, xem qua là không quên.

Có người coi bói nói kiếp trước của hắn không tầm thường, là ngôi sao trên trời chuyển thế, cho nên kiếp này chắc chắn đại phú đại quý, nhưng chỉ sợ cuộc đời này nhất định sẽ liên lụy vì tình.

Thực ra kiếp trước của hắn, là một con linh hồ được Vương Mẫu nương nương nuôi. Vì không chịu được tịch mịch trong lòng. Thừa dịp Vương Mẫu nhất thời chưa chuẩn bị, hắn lại len lén tự hạ giới, đi nhân gian tìm kiếm vui vẻ tiêu dao của hắn.

Ở hạ giới, hắn gặp được nữ tử mình yêu - Yên Chi. Nàng có nụ cười xinh đẹp, đặc biệt là nốt ruồi son điểm giữa hai chân mày làm tăng thêm vẻ kiều mị. Hắn và nàng kết thành phu thê, chuyện tình tưởng chừng bình yên, phu thê ân ái cả đời thì nổi lên sóng gió khi Vương Mẫu phát giác hành động của hắn ở nhân gian.

Yên Chi mắc bệnh mà qua đời. Hắn tình nguyện buông tha xương thần xác tiên, chỉ cầu đổi được cơ hội cho nàng chuyển thế làm người. Hắn dùng toàn bộ kiếp sau chờ đợi Yên Chi đầu thai.

Nhưng khi nhìn nữ hài tử được sinh ra từ thị thiếp của cha có nốt ruồi son, dung nhan cùng Yên Chi giống nhau như tạc, hắn liệu có thể làm gì đây? Người hắn chờ đợi 20 năm, bỏ qua ngàn năm, chỉ vì đổi được nắm tay dài lâu đời này. Tính toán hết cả, lại kháng cả mệnh, nhưng cuối cùng không tranh hơn mệnh. Nữ

nhân yêu mến kiếp trước lại sẽ đầu thai chuyển thế thành muội muội cùng cha khác mẹ của hắn đời này, đây thật là một chuyện cười rất lớn.

Tình cảm của Đỗ Minh Trùng trong dần vật, đau khổ, từng ngày dưới tư cách biểu ca sẵn sóc muội muội lớn lên, liệu có dễ dàng buông bỏ? Liệu có dễ dàng đem muội muội gả đi? Bí mật của Đỗ gia năm xưa, tình yêu của Đỗ Minh Trùng dành cho Yên Chi liệu có được sáng tỏ?

Những năm gần đây Đỗ Minh Trùng không chỉ một lần ảo tưởng Chu nhi có lẽ cũng không phải là Yên Chi chuyển thế, tất cả đều chẳng qua là hắn nghĩ sai rồi, nhưng theo Chu nhi ngày từng ngày lớn lên, tim của hắn cũng ngày từng ngày lạnh xuống. Hình dạng của nàng rõ ràng chính là Yên Chi kiếp trước, thậm chí ngay cả khi gờ tay nhắc chân đều không có gì khác kiếp trước, chẳng qua là ở trong mắt của nàng tìm không được tình ý ấm áp giữa vợ chồng năm đó, một chén canh Mạnh Bà khiến cho nàng quên mất tất cả trí nhớ kiếp trước.

Mỗi lần nhìn thấy Chu nhi, nốt ruồi son ở giữa hai chân mày của nàng giống như châm, châm hấn đau.

Những năm gần đây Đỗ Minh Trùng vẫn chưa từng lấy vợ, người làm mỗi tới cửa nói liền không dứt, kể từ năm Chu nhi cập kê, trước cửa Đỗ phủ càng náo nhiệt, người làm mai tới vì huynh muội bọn họ cũng sắp đập hư cửa lớn Đỗ phủ.

Cũng mặc kệ người phương nào tới cửa làm mai, Đỗ Minh Trùng đều không gật đầu đáp ứng. Không ai biết vì sao, ngoại trừ chính hắn.

2. Chương 2: “yên Chi, Ta Rớt Cuộc Lại Nhìn Thấy Người.”

Mùng mười tháng sáu, thời tiết mùa hè nóng bức, trong thành Tô Châu nóng bức khó nhịn, ngày hè thật giống như lửa. Đã gần nửa năm chưa rơi giọt mưa rồi, cho dù là tỉnh sâu nhất trong thành, cũng đều sắp không có nước rồi.

Mấy ngày trước đây từng có thuật sĩ nói, lần này bị vậy, là có người nghịch thiên mà đi. Trong lúc nhất thời, người trong thành bàng hoàng nghị luận ầm ĩ, không biết là người phương nào xúc phạm trời cao vì chuyện gì. Cứ thế mãi, nếu trời còn không mưa, chỉ sợ người người cũng sắp không còn mạng sống.

Thủ phủ thành Tô Châu là Đỗ Minh Trùng - chủ nhân Đỗ phủ, đêm qua cơ hồ một đêm chưa ngủ, trời chưa sáng liền đứng dậy đi tới đại sảnh. Không lâu lắm chỉ thấy quản gia vội vã chạy lên trước bẩm báo: “Tất cả đã bố trí tốt, vừa có tin tức, lập tức bẩm báo với thiếu gia.”

Đỗ Minh Trùng nghe xong khẽ gật đầu, phát tay ý bảo quản gia đi xuống trước.

Hắn là chủ nhân Đỗ phủ, năm nay mới vừa tròn hai mươi tuổi, là con trai duy nhất của Đỗ Kiệt - Đỗ lão gia, chủ nhân trước của Đỗ phủ, thuở nhỏ thông minh lanh lợi, xem qua là không quên. Bảy tuổi, lại có người coi bói nói kiếp trước của hắn không tầm thường, là ngôi sao trên trời chuyển thế, cho nên kiếp này chắc chắn đại phú đại quý, nhưng sau đó lại thở dài một tiếng nói, chỉ sợ cuộc đời này nhất định sẽ liên lụy vì tình.

Đỗ Minh Trùng mười hai tuổi theo Đỗ lão gia học làm ăn, mười tám tuổi đã có thể độc bá một phương. Tám tháng trước Đỗ lão gia bệnh ốm chết, hắn thân là con trai độc nhất của Đỗ phủ liền một mình chống giữ gia nghiệp Đỗ phủ, hắn tuổi quá trẻ cư nhiên xử lý tất cả ngay ngắn rõ ràng, không khỏi khiến người ngoài than thở kỳ lạ.

Gia nghiệp, phú quý, trong mắt Đỗ Minh Trùng chỉ là mây trôi, hắn khẩn cầu cũng không phải là những thứ này. Hắn vẫn mong ngóng chỉ có ngày hôm nay, mà hắn chờ đợi ngày này đã hai mươi năm rồi. Từ ngày hắn tới trên đời này, hắn liền vững vàng nhớ ngày này.

“Yên Chi, ta rớt cuộc lại nhìn thấy người.” Đỗ Minh Trùng nhìn ngoài cửa sổ, tự lẩm bẩm.

Chuyện của kiếp trước, không khỏi tái hiện trước mắt từng chút.

3. Chương 3: Cửu Vĩ Linh Hồ

Người coi bói năm đó cũng coi như có chút bản lãnh, có thể nhìn ra kiếp trước của hắn không tầm thường, bất quá rốt cuộc đạo hạnh còn cạn. Đồ Minh Trùng hắn cũng không phải là ngôi sao chuyển thế. Chân chính kiếp trước của hắn, là một con linh hồ được Vương Mẫu nương nương nuôi.

Hồ luôn luôn là một trong những sinh linh được cho rằng là cực kỳ có linh tính trong thiên địa, mà hắn lại là loại hồ có linh tính nhất, cửu vĩ hồ.

Khi đó, Vương Mẫu sủng ái hắn, bàn đào ngự tửu, tiên thảo thần thủy, thậm chí là Kim Đan trong lò Bát Quái của Thái Thượng Lão Quân, ở trong mắt của hắn bất quá cũng chỉ là vật tầm thường.

Bầu trời tuy tốt, nhưng cuối cùng không phải đất tự do, không chịu được tích mịch trong lòng. Thừa dịp Vương Mẫu nhất thời chưa chuẩn bị, hắn lại len lén tự hạ giới, đi nhân gian tìm kiếm vui vẻ tiêu dao của hắn.

Núp ở trong động, uống nước suối, ăn quả dại, hấp linh khí của trời, tinh hoa của nhật nguyệt, khổ khổ tu luyện. Mặc dù không an nhàn thoải mái giống bầu trời, nhưng tiêu dao tự tại. Gần như ngàn năm, rốt cuộc tu thành hình người, không uống công hạ giới ăn gió nằm sương ngàn năm.

Thay trang phục người, rời đi núi sâu từng sống ngàn năm, đi tới nơi phồn hoa phàm trần của loài người, tất cả đều khác, tất cả thấy đến cũng đều mới mẻ.

Cầm kỳ thư họa, thi từ ca phú, tất cả tất cả hắn đều học được rất nhanh, dựa vào linh tính bẩm sinh của hắn, không bao lâu liền sáp nhập vào cái thế giới mới này. Quán rượu quán trà, thuyền hoa kỳ xã, khắp nơi có thể thấy được bóng dáng tác phong nhanh nhẹn của hắn. Bình thường đấu rượu đánh cờ với mấy nhà văn nhà thơ, bình thư bàn vẽ, du lịch chung quanh, thưởng thức cảnh đẹp. Làm người thật là sung sướng vô cùng a! Trong mắt người đời, hắn là công tử tuần tú tài văn chương xuất chúng, phong lưu phóng khoáng, người nào ngờ tới hắn là Cửu Vĩ Linh Hồ hóa thân.

Không quên được một năm kia vừa đúng lễ miếu thành hoàng biết, tất cả mọi người trong thành đến miếu cầu phúc hứa nguyện, hắn không khỏi theo đám người đi tham gia náo nhiệt. Không nghĩ chuyến đi này lại thay đổi vận mạng của hắn.

Vào khoảnh khắc màn kiệu của chiếc kiệu nhỏ dừng ở ngoài miếu Thành Hoàng chậm rãi vén lên, nụ cười xinh đẹp như đào hiện ra ngoài, một nốt ruồi son lớn bằng hạt gạo điểm ở giữa hai chân mày, giống như một điểm máu nhỏ, khiến cho người trong kiệu có vẻ kiều mỹ hơn. Chẳng qua là trong nháy mắt, hắn liền giật mình. Trên đời này, thời gian ngàn năm, chưa bao giờ có nữ tử làm tim hắn đập thình thịch như thế. Thế gian lại có người xinh đẹp như vậy, trong lúc nhất thời hắn đứng ở nơi đó ngơ ngác nhìn tiểu thư kia, lại không khỏi ngây dại.

Tiểu thư kia tựa hồ phát giác cái gì, ngẩng đầu nhìn lại, thấy một công tử tuần tú đang sững sờ nhìn chăm chăm mình, trong mắt tràn đầy nhu tình, gò má không khỏi đỏ bừng. Cúi đầu từ từ đi qua, nhưng trong lòng không bỏ được bóng dáng lỗi lạc kia, vì vậy len lén quay đầu lại nhìn, e lệ cười một tiếng.

Chính là nụ cười này khiến cho hắn không thể quên. Hắn âm thầm hỏi thăm, biết được nữ tử trong kiệu nguyên là đại thiên kim của Lưu tướng gia, tuổi mười sáu, tên là Yên Chi.

Ba ngày sau hắn liền tự mình đến Lưu phủ cầu hôn. Lưu tướng gia là người yêu tài, thấy hắn tuổi còn trẻ nói năng cũng không tục, lại là một nhân tài, cũng không so đo lai lịch xuất thân của hắn, lập tức liền hứa hẹn gả nữ nhi cho hắn, lại thương trong nhà hắn không có người khác, chiều hắn ở rể.

Hắn không có giấu giếm lai lịch của mình với Yên Chi, trong ngày thành thân liền nói thẳng ra tất cả với nàng. Yên Chi nghe xong cũng không có giật mình sợ, kể từ lúc gặp nhau ở hội chùa, lòng của nàng đã là của hắn, trọn đời không thay đổi, vô luận hắn là hồ, là tiên hay là người.

Sau khi cưới vợ chồng ân ái ái ái, như keo như sơn, khó trách người thường nói chỉ nguyện ước không nguyện tiên, tình nguyện chỉ cần đời này sung sướng, cũng không cần mãi mãi cô tịch. Nhưng trong lòng

hắn cũng không khỏi âm thầm lo lắng, cuối cùng là lén trốn xuống hạ giới, lại xúc phạm giới luật của trời len lén lấy nữ tử nhân gian làm vợ, chỉ sợ một ngày kia Vương Mẫu sai người hạ giới tìm hắn, đến lúc đó vợ chồng chia lìa nên làm thế nào cho phải.

Hoa đẹp không thường nở, tiệc vui chóng tàn ở đây, thành thân mới vừa trăm ngày, Yên Chi lại đột nhiên nhiễm bệnh là không dậy nổi, tất cả danh y được tìm đều bó tay hết cách.

Quả nhiên là Vương Mẫu phát giác hành động của hắn ở nhân gian nên giận dữ, trừ lệnh hắn lập tức trở về đến Thiên giới chờ phạt, càng giận lây sang thê tử Yên Chi ở nhân gian của hắn, chẳng những muốn cho nàng kiếp này chịu hết ốm đau hành hạ mà chết, còn phải khiến nàng từ đó đời đời kiếp kiếp không thể đầu thai là người.

Vừa được biết tin tức này tâm hắn liền lạnh. Được trường sinh bất tử thì thế nào? Nếu như không nghe được tiếng bước chân nhẹ nhàng của nàng, không thấy được thân thể uyển chuyển của nàng, còn sống làm gì. Hắn khổ cầu Vương Mẫu bỏ qua cho Yên Chi. Hắn tình nguyện buông tha xương thần xác tiên này, chỉ cầu đổi được cơ hội cho nàng chuyển thế làm người.

Không chịu được hắn khổ khổ cầu khẩn, Vương Mẫu cuối cùng đáp ứng mở một mặt lưới, lấy lại kiếp sống vĩnh hằng cách chức hắn vào phạm trần, để Yên Chi một con đường sống.

Chỉ cần nàng có thể sống lại làm người, thì có cơ hội gặp lại. Ở âm phủ, hắn âm thầm chuẩn bị, lặng lẽ tìm hiểu địa điểm nàng đầu thai, chỉ chờ kiếp sau vợ chồng đoàn tụ lần nữa.

Hôm nay chính là ngày Yên Chi của hắn chuyển thế, ngay từ mấy ngày trước hắn đã an bài nhân thủ khắp thành, chỉ cần có bé gái ra đời ở hôm nay, liền lập tức bẩm báo với hắn. Vô luận như thế nào hắn cũng muốn tìm được Yên Chi của hắn

4. Chương 4:

Tiếng bước chân dưới đường cắt đứt trầm tư của hắn, vú nuôi Ngọc Dao của Đỗ Minh Trùng vội vã chạy lên trước nói với hắn: “Thiếu gia, Thụy di nương sợ là sắp sinh.”

Thụy di nương trong miệng Ngọc Dao là thị thiếp Đỗ lão gia nạp khi còn sống, nguyên cũng là một nha hoàn trong Đỗ phủ, tên gọi là Thụy Lũ, bần về tuổi còn nhỏ hơn Đỗ Minh Trùng hai tuổi, mặc dù không thể nói là quốc sắc thiên hương, cũng đẹp dễ động lòng người. Đỗ lão gia phong lưu vô độ, nạp đến mười thiếp. Nhắc tới cũng kỳ, trừ mẫu thân Đỗ Minh Trùng, chánh thất của Đỗ lão gia ra, mười tiểu thiếp này không có người nào sinh một nam nửa nữ cho Đỗ lão gia, duy chỉ có cho Thụy Lũ có một đứa mồ côi từ trong bụng mẹ.

“Vậy thì đi mời bà đỡ tới trong phủ đỡ đẻ đi.” Lòng hắn không yên phân phó nói.

Một sinh mệnh mới sắp đến Đỗ phủ rồi, mà người hắn khổ đợi hai mươi năm lại xuất hiện ở nơi nào đây?

Đợi một chút đến giờ lên đèn, vẫn không có tin tức truyền đến, Đỗ Minh Trùng không khỏi lo âu trong lòng, chẳng lẽ là ban đầu nhớ lộn ngày.

Đến gần hết ngày, chỉ có Ngọc Dao chạy tới chúc mừng hắn, nói là Thụy di nương mới vừa sinh ra một vị tiểu thư.

Một vị tiểu thư! Đỗ Minh Trùng nghe thế trong lòng không khỏi cả kinh, một loại dự cảm không may xông lên đầu.

Bước nhanh đi về phía hậu đường, không để ý lễ giáo quy củ gì, Đỗ Minh Trùng bước vào phòng Thụy di nương, vội vàng nói với bà đỡ đang ôm đứa bé: “Đưa đứa bé cho ta xem.”

Vừa nói cơ hồ là giành đứa bé từ trong tay bà đỡ, tỉ mỉ xem sinh mạng nhỏ này. Vừa nhìn giống như sét đánh ngang tai. Đứa bé như hoa như ngọc, nhẹ nhàng động lòng người, một nốt ruồi son ở giữa hai lông mày đột nhiên hiện ở trước mắt, giống như một chấm máu nhỏ.

Bỏ qua ngàn năm, chỉ vì đổi được nắm tay dài lâu đời này. Tính toán hết cả, lại kháng cả mệnh, nhưng cuối cùng không tranh hơn mệnh. Nữ nhân yêu mến kiếp trước lại sẽ đầu thai chuyển thế thành muội muội cùng cha khác mẹ của hần đời này, đây thật là một chuyện cười rất lớn.

Ngoài phòng, trời từ từ tối xuống, sấm sét vang dội thoáng qua, bé gái trong ngực tựa hồ là bị sấm sét này làm kinh sợ, “Oa” một tiếng khóc, theo một tiếng khóc, mưa không có hơn nửa năm cuối cùng từ trời giáng xuống.

5. Chương 5: Vẫn Nên Do Trời Đi Thôi

Thoảng một cái vài chục năm qua, bé gái năm đó đã lớn lên trở thành Đại Tiểu Thư Đỗ phủ, tên gọi là Chu nhi.

Những năm gần đây Đỗ Minh Trừng không chỉ một lần ảo tưởng Chu nhi có lẽ cũng không phải là Yên Chi chuyển thế, tất cả đều chẳng qua là hần nghĩ sai rồi, nhưng theo Chu nhi ngày từng ngày lớn lên, tìm của hần cũng ngày từng ngày lạnh xuống. Hình dạng của nàng rõ ràng chính là Yên Chi kiếp trước, thậm chí ngay cả khi giờ tay nhắc chân đều không có gì khác kiếp trước, chẳng qua là ở trong mắt của nàng tìm không được tình ý âm áp giữa vợ chồng năm đó, một chén canh Mạnh Bà khiến cho nàng quên mất tất cả trí nhớ kiếp trước.

Mỗi lần nhìn thấy Chu nhi, nốt ruồi son ở giữa hai chân mày của nàng giống như châm, châm hần đau.

Những năm gần đây Đỗ Minh Trừng vẫn chưa từng lấy vợ, người làm mối tới cửa nói liền không dứt, kể từ năm Chu nhi cập kê, trước cửa Đỗ phủ càng náo nhiệt, người làm mai tới vì huynh muội bọn họ cũng sắp đập hư cửa lớn Đỗ phủ.

Cũng mặc kệ người phương nào tới cửa làm mai, Đỗ Minh Trừng đều không gật đầu đáp ứng. Không ai biết vì sao, ngoại trừ chính hần.

Năm Chu nhi mười tám tuổi, Thúy Lũ rốt cuộc không chịu được nữa, mở miệng nhắc tới hôn sự của Chu nhi với Đỗ Minh Trừng.

“Tam Công Tử của tri Phủ lão gia bàn về tuổi, tướng mạo, gia thế đều xứng đôi với Chu nhi, ba phen mấy bận tới cửa cầu hôn, lần này vô luận như thế nào cũng không thể từ chối nữa, không biết thiếu gia có đồng ý mới hôn sự này hay không.” Ngày nay Thúy Lũ tìm được Đỗ Minh Trừng, đi thẳng vào vấn đề.

“Chu nhi còn nhỏ, lại nói nàng là tiểu thư duy nhất của Đỗ gia, phải cẩn thận giúp nàng tìm vị hôn phu tốt, cũng không thể qua loa gả nàng đi. Xin di nương không cần nóng lòng.” Đỗ Minh Trừng trả lời Thúy Lũ. Những năm gần đây bởi vì Chu nhi, Đỗ Minh Trừng vẫn tương đối tôn trọng vị di nương tuổi tương tự với hần này.

“Tháng sau Chu nhi liền tròn mười tám tuổi rồi, năm ta 18 đã làm mẹ của nàng rồi. Chẳng lẽ người muốn nàng giống như huynh trưởng, tuổi gần bốn mươi cũng không đàm hôn luận gả?” thanh âm Thúy Lũ không cao, nhưng thái độ đủ để cho người cảm thấy lạnh như băng thấu xương.

“Đừng cho là ta không biết những năm này trong lòng người nghĩ cái gì.” Thúy Lũ thấy Đỗ Minh Trừng lâu không lên tiếng, không khỏi tiếp tục làm khó dễ. “Thua thiệt người cũng là tri thư hiểu lẽ, trong lòng lại có ý niệm dơ bẩn đó.”

Một câu nói này hoàn toàn chạm đến đau xót trong đầu của Đỗ Minh Trừng. Chu nhi là muội muội ruột kiếp này của mình, đây là chuyện tình những năm gần đây Đỗ Minh Trừng không muốn nói tới nhất.

A! A! A!

Cuối cùng ý trời khó vi phạm, nếu việc đã đến nước này, cường cầu thì có ích lợi gì? Vẫn nên do trời đi thôi.

6. Chương 6: “không Nên Gọi Ta Ca Ca.”

Đỗ phủ đã có rất nhiều năm chưa từng náo nhiệt như thế rồi. Thủ phủ (nhà giàu) thứ nhất Thành Tô Châu gả muối muối, Tri Phủ Đại Nhân cưới con dâu, quả thật đưa tới một hồi oanh động không nhỏ ở trong thành. Những ngày qua người đến người đi trong Đỗ phủ, chúc, tặng lễ nổi lên không dứt. Ba ngày sau chính là ngày Chu Nhi xuất giá, tất cả đều đã chuẩn bị thỏa đáng, chỉ chờ kiệu hoa nhà Tri Phủ tới đón tân nương. Từ trên xuống dưới đều đắm chìm ở trong vui sướng.

Chỉ có Đỗ Minh Trùng không cao hứng nổi. Trong lòng nói là do trời đi, nhưng đúng là vẫn còn không cách nào để xuống. Tân khách lui tới ở nhà trước càng làm cho hắn phiền não không chịu nổi, căn bản vô tâm đãi khách, vì vậy rút đi tới phía sau tìm chút thanh tịnh, tất cả chuyện ở nhà trước đều do Thúc Lũ và quản gia xử lý.

Trong lúc vô tình lại đi tới trước khuê phòng Chu Nhi. Ngọc Dao bên trong phòng đang giúp Chu Nhi mặc thử áo cưới, y phục màu đỏ, trâm cài vàng xanh, trang điểm cho tân nương trong kính xinh đẹp vô cùng, trong lúc nhất thời khiến cho Đỗ Minh Trùng ở ngoài cửa nhìn quanh giống như quay trở về kiếp trước, Chu Nhi trước mặt đúng là Yên Chi - tân nương ban đầu của hắn.

Ngọc Dao thấy được Đỗ Minh Trùng dừng ở cửa, vội vàng đi ra ngoài đón. Chu Nhi nghe tiếng tựa hồ kinh ngạc, hồi lâu mới xoay người lại, nhẹ nhàng kêu Đỗ Minh Trùng một tiếng, “Ca ca tới.”

“Không nên gọi ta ca ca.” Chính là một tiếng ca ca này khiến cho buồn bã nhiều năm qua của Đỗ Minh Trùng rốt cuộc bộc phát vào lúc này, hắn bắt chập tất cả vọt tới bên trong phòng, kéo Chu Nhi thét lên như nổi điên: “Yên Chi, chẳng lẽ nàng không nhớ nổi chuyện của kiếp trước rồi sao? Ta là vị hôn phu kiếp trước của nàng. Một cái nhún mày một nụ cười, nhất cử nhất động của nàng, bao gồm nốt ruồi son ở giữa hai chân mày của nàng, đều làm cho ta vĩnh viễn không thể quên. Mà sao nàng có thể tàn nhẫn quên ta như thế.”

Ngọc Dao bên cạnh bị cử động đột nhiên xuất hiện của Đỗ Minh Trùng làm sợ choáng váng, nửa ngày cũng không phản ứng kịp, sau đó mới nhanh tiến lên kéo Đỗ Minh Trùng ra.

“Thiếp chưa từng quên kiếp trước, càng không có quên vị hôn phu của thiếp.” Lời sau của Chu Nhi khiến Ngọc Dao và Đỗ Minh Trùng càng thêm giật mình.

“Ban đầu ở cầu Nại Kiếp, thiếp cũng không có uống chén canh Mạnh Bà kia vào. Khi lần đầu tiên chàng ôm đứa bé là thiếp thì thiếp liền nhận ra chàng, chẳng qua là ý trời trêu người, kiếp này chúng ta vẫn không cách nào ở chung một chỗ.” Chu Nhi vừa nói vừa khóc rống lên, nước mắt lay dính áo cưới lửa đỏ.

“Tốt! Người đường đường đại thiếu gia Đỗ gia lại làm ra bức chuyện vô sỉ này.” Chẳng biết lúc nào, Thúc Lũ đã đi vào trong phòng, một màn vừa rồi đều bị nàng xem ở trong mắt.

“Làm ra bức chuyện vô sỉ này người còn có mặt mũi ở lại chỗ này à. Ta khuyên người Đỗ Minh Trùng nên sớm rời đi Đỗ gia, tránh cho là người người khác nhạo báng, khiến cho liệt tổ liệt tông Đỗ gia người hổ thẹn.” Thúc Lũ gậy sự.

“Ta có thể rời đi, nhưng mà ta nhất định phải mang Chu Nhi đi.” Đỗ Minh Trùng nắm tay Chu Nhi, nói gần từng chữ.

Trong mắt người đời Đỗ Minh Trùng hẳn vĩnh viễn không thể nào quang minh chính đại ở chung một chỗ với Chu Nhi, rời đi là biện pháp tốt nhất. Kiếp trước vì nàng ngay cả sinh mạng vĩnh hằng cũng có thể buông tha, kiếp này bỏ qua phần vinh hoa phú quý này lại có tiếc gì?

“Chu Nhi là nữ nhi của ta, tiểu thư Đỗ phủ, con dâu nhà Tri Phủ Đại Nhân. Có thể nào rời khỏi chung với người, chịu người vô sỉ như người liên lụy!” Thúy Lũ vẫn nhất quyết không tha.

“Chu Nhi tiểu thư căn bản không phải cốt nhục của lão gia.” Ngọc Dao một bên lâu không lên tiếng đột nhiên chỉ vào Thúy Lũ nói. “Hơn ba mươi năm trước, cũng chính là sau khi mẹ ruột thiếu gia sinh ra thiếu gia không lâu, lão gia từng mắc một trận bệnh nặng, từ đó về sau lão gia không còn con cháu khác. Chuyện này chỉ có Đỗ phu nhân lúc ấy còn khỏe mạnh và ta biết. Năm đó, ta từng trong lúc vô tình gặp người lên lên gặp riêng người khác ở trong hoa viên. Đây chính là nguyên nhân vì cái gì những năm gần đây lão gia nạp mười mấy vị thiếp mà chỉ có người có thai, người gả vào Đỗ phủ, đơn giản là vì gia sản bạc vạn này.”

Lời nói của Ngọc Dao giống như một đạo sấm sét, khiến người nơi đó đều kinh hãi, ai cũng chưa từng nghĩ đến Ngọc Dao luôn luôn trầm mặc ít nói lại sẽ biết được rất nhiều bí mật không thể cho ai biết trong Đỗ phủ này.

Tất cả chân tướng rốt cuộc rõ ràng, Vương Mẫu cuối cùng là đau lòng Đỗ Minh Trừng hấn, sau khi đùa giỡn hấn vẫn trả lại Yên Chi cho hấn. Hai mươi năm sinh tử không bằng nội tâm đau khổ, coi như là trừng phạt đối với hành động việc làm của hấn kiếp trước.

7. Chương 7: Đại Kết Cục

Ngày hôm sau, bên trong thành truyền ra tin tức. Thúy di nương Đỗ phủ treo cổ tự vẫn ở trong phòng mình, nguyên nhân cụ thể không rõ.

Chưa tới một ngày, trong thành truyền ra tin tức càng thêm kinh người. Đỗ phủ thủ phủ thành Tô Châu trong một đêm bị đốt hết, từ trên xuống dưới hơn trăm miệng ăn đều chạy hết, duy chỉ không biết tung tích huynh muội Đỗ Minh Trừng. Sống không thấy người, chết không thấy xác.

Nghị luận trong thành rối rít lên lần nữa, không biết là nguyên nhân gì khiến cho Đỗ phủ hiển hách một thời lại gặp phải biến cố như thế trong mấy ngày.

Chỉ có một mình Ngọc Dao hiểu. Đêm hôm đó nàng tận mắt nhìn thấy Đỗ Minh Trừng động thủ thiêu phòng chứa củi của Đỗ phủ, kêu tỉnh trăm miệng ăn trong Đỗ phủ dậy chạy trốn. Mà hấn thì thừa dịp loạn mang theo tiểu thư Chu Nhi lặng lẽ rời đi từ cửa sau, tìm kiếm vui vẻ tiêu dao kiếp trước nên có.

Trên trời dưới đất, cuối cùng là chỉ nguyện yên ương không nguyện tiên. Tin tưởng đời này, sẽ không có người nào khiến bọn họ tách ra nữa.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/not-ruoi-son>